

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 28322

гр. София, 27.12.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в закрито заседание на 27.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

като разгледа дело номер **12890** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 172, ал. 6 вр. ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на адв. Г. М., САК, пълномощник на П. Н. К., адресно регистриран в [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП № 512/26.11.2024 г., издадена от полицаи в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, упълномощен със заповед № 513з-6400/2023 г. на директора на СДВР. С оспорената Заповед на П. К. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. “б“ вр. чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Особеното искане за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ е мотивирано с липса на предпоставки за налагане на принудителната административна мярка и твърдения за нарушение на материалния закон. Застъпено е и становище за несъответствие на приложената принуда с предвидената в закона цел – обезпечаване безопасността на движението по пътищата и ограничаване възможността за извършване на административни нарушения. Твърденият защитим личен интерес е обоснован с ограничения в придвижването на жалбоподателя поради лишаването му от придобитата правоспособност да управлява МПС. Към жалбата не са представени доказателства в подкрепа на твърденията, с които е обосновано особеното искане.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, след като се запозна с доказателствата, приложени към административната преписка, счете искането за спиране на предварителното изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. “б“ вр. чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП - за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМО.

Разпоредбата на чл. 166, ал. 4 от АПК предвижда възможност по искане на

оспорващия предварителното изпълнение на административен акт допуснато по силата на отделен закон да бъде спряно, когато не е предвидена изрична забрана за съдебен контрол. Приведено към конкретиката на настоящия казус допуснатото, съгласно чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, предварително изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП подлежи на съдебен контрол, доколкото специалният закон не предвижда ограничения в този смисъл. Санкционираното лице е упражнило правото си на жалба срещу Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП, условие за допустимост на искането за спиране на предварителното изпълнение.

Разгледано по същество – искането е НЕОСНОВАТЕЛНО.

В хипотезите, при които нормативно е предвидено предварително изпълнение на административни актове, законодателят презюмира наличието на една или повече от предпоставките, визирани в чл. 60 от АПК. За да се спре нормативно предвиденото предварително изпълнение на административен акт, съдът следва да установи наличие на такива нови факти и обстоятелства, които сочат предварителното изпълнение за създаващо условия за причиняване на значителни или трудно поправими вреди за оспорващия. Затова, негова е доказателствената тежест да установи наличието на такива нови факти и обстоятелства, а и на прякото им отрицателно въздействие в неговата правна сфера. Необходимо е да бъдат доказани както вида на вредите, така и вероятността на настъпването им, за да се прецени съответствието им със защитения от закона обществен интерес.

В настоящия казус евентуалните вреди, които се твърдят от жалбоподателя са обосновани с твърдения за незаконосъобразно налагане на принудителната административна мярка и невъзможност да се ползва придобитата правоспособност да управлява МПС, за да се придвижва в пълен обем. Тези твърдения не са подкрепени с доказателства. Неясна е тезата за невъзможност за придвижване в пълен обем, доколкото не е конкретизирана нито цел, нито периодичност, а още по-малко необходимост да бъдат достъпвани места, които жалбоподателят иначе не би могъл, без да ползва лично правоспособността си да управлява МПС, от която е лишен временно с наложената принудителна мярка. Не са ангажирани доказателства, които позволяват да се установи и конкретна вреда, както и евентуалният ѝ размер, за да може да се прави преценка за нейната значителност или трудно поправимост. Липсващото волеизявление в жалбата не може да бъде допълвано произволно от съда в производството по чл. 166 от АПК, въпреки служебното начало. Установеното със закон предварително изпълнение на административен акт е обвързано с оборимата презумпция за надделяващия обществен и държавен интерес над личния. Тази преценка не е на административния орган, каквато е предвидена в хипотезата на чл. 60 от АПК, а на законодателя.

В този смисъл, поради липсата на доказателства, установяващи твърдените вреди за жалбоподателя от оспорената ЗППАМ, лишава съда от възможността да направи преценка за тяхната противопоставимост на обществения интерес, който законодателят е преценил, че следва да бъде защитен. Константна е съдебната практика, че засягането на финансови интереси, включително и преустановяването на дейност, в резултат на което могат да настъпят финансови загуби, не са от категорията на противопоставимите на значими защитени обществени интереси.

Твърдените вреди не могат да бъдат възприети като значителни или трудно поправими, за да се приеме, че следва да бъде спряно допуснатото по силата на закона

предварително изпълнение на наложената ПАМ. Имуществените вреди (каквито биха настъпили в резултат на невъзможността жалбоподателят лично да управлява МПС и да извършва някаква дейност с него, въпреки че такава не се твърди в жалбата) нямат характер на непоправими, а дори и жалбоподателят да е понесъл такива вреди, те подлежат на обезщетяване, ако се установят основания за незаконосъобразност на оспорената Заповед за прилагане на ПАМ.

В настоящия казус аргументите, с които е обосновано особеното искане за спиране на предварителното изпълнение имат значение единствено за законосъобразността на оспорения акт, но са неотносими към предпоставките, визирани в чл. 166, ал. 2 от АПК.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за спиране на предварителното изпълнение на наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. “б” вр. чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца, заявено в жалба вх. № 34173/20.12.2024 г., депозирана от пълномощника на П. Н. К., живущ в [населено място] [улица] – адв. Г. М., САК, срещу Заповед № 512/26.11.2024 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, издадена от полицаи в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, упълномощен със Заповед № 513з-6400/2023 г. на директора на СДВР.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: